

Велико срце Србије

Од средине јуна 2015, када се повећао прилив миграната у Републику Србију, запослени у Комесаријату за избеглице и миграције Републике Србије раде у три смене. Мањи број њих већ је радио у центрима за смештај тражилаца азила,

док су остали, у складу са новонасталом ситуацијом, напустили канцеларије и упутили се на терен. Прво се кренуло у Прешево, а затим Кањижу и Шид и свуда где је било потребно. Радно време за ове људе није постојало, радило се на отвореном, по киши и јаком сунцу.

Сви они, у сарадњи с другим државним органима, међународним организацијама и невладиним сектором, имали су озбиљан задатак - да помогну људима који беже од ратних страхова. Ово издање билтена посвећујемо управо њима.

ФОТО: КИРС

» **СЛОБОДАН САВОВИЋ:**

Овај посао ми је ушао у крв

У Прешево сам први пут дошао 24. јуна 2015. године, у напуштenu фабрику, у коју нико није ушао десет година, а 8. јула смо отворили Центар. Од тада све време вредно радимо и трудимо се да непрестано дижемо ниво услуга које пружамо мигрантима.

Памтим много лепих тренутака.

Сећам се био је Курбан бајрам. Том приликом је локално становништво честило мигранте, њих више од 500. Волео бих да сте могли да видите тај ред, ту тишину и захвалност. То им се видело у очима. То је моменат који је на мене оставио снажан утисак.

Сећам се и кад је њих сто добило бурек из оближње пекаре. Видео сам

сто измучених душа како захвално седе и једу у тишини.

Било је овде и много тешких тренутака, много раздвојених породица... Не можете ни да замислите тај осећај кад дођу деца и траже оца, мајку... Дечју патњу најтеже подносим.

Дође и до засићења, савладају човека тешке емоције. Али, одем кући и већ после пола сата размишљам о овим људима, питам се да ли им пада киша, да ли их пржи Сунце, има ли довољно воде за све... Ушао ми овај посао у крв.

Урадили смо много, али желимо да пружимо још више овим људима. Треба тежити увек ка вишем и бољем, јер је то једини начин да се иде напред. Можда бих неке ствари сада и другачије урадио, јер имам много више искуства, али сам генерално задовољан и поносан на све своје колеге које овде раде.

»» ЕМИЛИЈА КАМЕРИЋ:

Сад знам да живот не може да се заустави

После оволико дана проведених на терену с мигрантима осећам да сам се саживела са овим људима. Настојала сам и настојим да им увек помогнем, поготово мајкама са децом, старима, болеснима, трудницама, небитно да ли им треба храна или смештај. За нас радно време заиста не постоји. Радимо и по 20 и више сати. Никад ми није тешко, а ни мојим колегама, јер то мигрантима значи много. Било је много емотивних тренутака,

а ја посебно памтим један из Прихватног центра у Пршеву. Мигранти су запалили ватру у шатору, јер је било хладно. Наишли су људи одговорни за безбедност и угасили ватру, а онда су мигранти почели да излазе из шатора. Једна мајка ми је пружи-ла бебу и вратила се у шатор по остало двоје деце. Схватила сам да се беба не помера, да не мрда ни ноге ни руке. Престрављено сам отрчала у амбуланту где су лекари дете оживели након много муке. Тај тренутак кад сам осетила да јој се ручица за-

ФОТО: КИРС

грејала никад нећу заборавити. Знам да се девојчица зове Есма и памтићу је док сам жива. Веома емотивно је било и кад се ро-

дила беба у амбуланти у Адашевцима. То је доказ да се живот не може зауставити. Људи се рађају, венчавају и воле свуда, па и у овим условима.

»» ШЕМСИ ЈАШАРИ:

Често се питама докле су јадни људи стигли

ФОТО: КИРС

У Прихvatно-транзитном центру у Пршеву сам од 8. јула 2015. године. Веома сам срећан што сам дошао у прилику да помогнем овим људима. У почетку је било тешко, док је све ово било ново за нас, али све препреке се некако превазиђу кад сте посвећени послу. Некад смо радили и по 15 сати у континуитету, па и више. Имали смо у Центру и по 10.000 људи дневно. Требало је прићи сваком од њих, упутити му лепу реч, али мени је то причињавало велико задовољство. Никад ми није било тешко да помогнем кад год могу и колико могу.

Велику срећу свима нама доносило је задовољство у очима тих несрећних људи кад им пржимо било какву по-

моћ. Њихова захвалност нам је највећа награда. Много тужних прича сам чуо. Причам с дечаком, видим да је сам с мајком. Питам где му је отац, он каже умро је у рату. Тешко је наставити тај разговор, питати их било шта више.

Велика одговорност лежи на нама преводиоцима. Радимо најбоље што можемо. Мислим да је и држава Србија радила најбоље како је могла у интересу ових људи.

Често се питама докле су стигли кад оду из Пршева, какве су им даље судбине. Некима сам дао и број телефона, неки су ми обећавали да ће се јавити кад стигну у Немачку. Неки су заиста и одржали обећање, јавили ми се да су нашли неки бољи живот. Свима им желим само срећу.

»» РОБЕРТ ЛЕСМАЈСТЕР:

Показали смо се као добри домаћини

У овом нашем послу се смеђују радост и туга. Памтим спајање породица, када се родитељи сретну поново са својом децом. То се често дешава, јер се на њиховом дугом и неизвесном путовању деца губе. Проблем је наћи их. Некад се то дешава уз нашу помоћ, некад се и сами снађу. Али, увек су то дирљиви и леви моменти. Срећни смо кад их видимо на окупу.

Има и мање лепих момената, због чега нас овај посао емотивно исцрпљује. Некад се мигранти посвађају, па је то мучно и по њих и по нас. Сећам се и момената кад је Центар за тражиоце азила у Бањи Ковиљачи био препуњен, па је било веома тешко радити. Ипак, и поред свих изазова и опас-

ности на њиховом незвесном путу ка бољем животу, све су то одлучни људи, истрајни у намери да остваре оно што су зацртали.

Мислим да смо се показали као добри домаћини. Све моје колеге из Комесаријата за избеглице и миграције радиле су несебично као прави професионалци. Искрено мислим да смо сви дали свој максимум да свим мигрантима помогнемо најбоље што можемо.

Било је неколико миграната који су нам се јављали. Знам да су неки стигли до Немачке и да су се тамо снашли. Међу њима је много паметних људи, па верујем да ће се снаћи у новим срединама и бити од велике користи заједницама у којима живе.

ФОТО: КИРС

Овај билтен је реализован уз подршку Швајцарске агенције за развој и сарадњу у оквиру пројекта „Поддршка националној координацији реинтеграције повратника (Фаза 2)“. Циљ пројекта је унапређење свеукупног процеса управљања миграцијама, успостављање бољих услова прихвата за тражиоце азила, као и смањење ризика социјалне искључености повратника.

Ставови из ове публикације представљају ставове аутора и не морају истовремено да изражавају ставове СДЦ-а и Владе Швајцарске.

 Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Swiss Agency for Development and Cooperation SDC